

הטור השביעי

לקח יסודי

הוי דורות על דורות. משנים לשנים.
 עוד יהיה זה מנהג קאבות גרמנים --
 בכל יום, בשעה מסוימת, (בשמים)
 להשכיב את בניהם על ברבים אפים
 וקטול רצועה כפוקה שמונת אי' תשע
 וקטוליה בם העלף ושנה ושדוקה,
 קטוליה בצורה פרימיטיבית ופרקטית
 הנקלטה כמו רפואה פרוסילקטית.
 קטוליה ולשון בנסות שירי:
 — שתזכור, ואטוט, עד קדור עשיריו

שתזכור עד קדור עשירי, ואטוט,
 לא קלכת לרוסיה אם אין קף רשותו
 שתזכור ותזכיר לבנה ולנכד --
 קרפן לא קרוץ וקורים לא לקנחו
 נאפיו תשב? לא גסט ובלי גו
 אל יהיה? קף חשק לצאת לקובו
 נאפיו תחיה רק על עשב עם חסא
 /עזם אל תתקע את אפך הדונבסקה.
 ושמרת, בנדיט, את ראשך ידינן קופ)
 מן האיש שיזכיר רק את שם פרקופ.
 ונתרת כמו כרותתים, בוקי-סרוקי,
 מפלים הדומות קוליקה-לוקי.
 ותלית בן רגע על עץ (אינן באום)
 את האיש שיזכיר קף שם לבנסקראום...
 וזכרת היטב את דברי הרצועו
 הקשננת לה, בצורת הרצאה,
 את אשר שנגו לי אבי וזנני
 שגם המה קבלו זאת מקלי שני,
 וצוו את הקלח הזה? הורוח
 לנכדים ונינים, עד אחרית הדורות.

כף הקאב ידבר עד יגמור את הפיט,
 ואוחו הפרוצס — בכל בית ובית
 ובכל יום... אבל פעם אחת בושנה
 מקבלים הגדולים את אותה הנפנה --
 ומלקים את עצמם בעברה וועם
 שחזילה הזמן לא יפיג את הטעם
 ומלקים את עצמם בקעורף וחסה
 שהטעם יגנה בם שנה שלמה
 ולתוספת הסבר-ציורי ומשל
 הם חוזרים לעצמם על השקסט הנז'ל:

שתזכור עד קדור עשירי, ואטוט,
 לא קלכת לרוסיה, אם אין קף רשותו
 שתזכור ותזכיר לבנה ולנכד --
 קרפן לא קרוץ וקורים לא לקלכת...

(וכן הלאה)